

gedurende de oorlog uitsluitend beroepsbrandweerlieden optraden, heeft daarna de vrijwilligheid opnieuw haar intrede gedaan en sinds 1947 opereert in onze stad een gemengd vrijwilligers/beroepskorps, eigenlijk een bij onze stadgenoten nog veel te weinig bekend feit. Het is gebleken, dat de Rotterdammer, uit traditie en burgerzin, aanwezig in alle lagen van de bevolking, nog steeds bereid is – zonder dat daar een remuneratie van belang tegenover staat – zich dag en nacht voor de brandblustaak ter beschikking te stellen. Weinigen is het echter gegeven zó lang het korps actief te dienen en ook daarna nog zó lange tijd het korps met zijn vriendschap, aandacht en werkzaamheid te begeleiden als Poortman (geboren te Rotterdam 28 augustus 1872). Van de 95 levensjaren, die hem geschonken werden, waren 77 jaren vervuld met aandacht voor het korps, dat hij 57 jaar actief diende. In de toenmalige rubriek in de Nieuwe Rotterdamse Courant 'Onder de Menschen' van de hand van de onvergetelijke M. J. Brusse is in feuilletonvorm de vrijwel woordelijke weergave opgenomen van een gesprek, dat hij met Poortman had. Het interview vond plaats naar aanleiding van het feit, dat hij 40 jaar de brandweer had gediend. Dat was in december 1935! Reeds in 1895 was hij – 23 jaar oud – als brandmeester aangesteld, na sinds 1890 – zoals in die tijd gebruikelijk was – als bijloper of adspirant met spuit 12 te zijn uitgerukt. Was het een wonder, als men een vader heeft, die behoort tot het College van Hoofdlieden en dus tot de Rotterdammers voor wie het brandblussen een passie – om niet te zeggen een manie – is? Naar menselijke maatstaven gemeten is het een schier onafzienbare tijd, die 77 jaren, dat hij de brandweer deels actief en deels als belangstellend en meelevend toeschouwer meemaakte. In oktober 1915 werd hij tot hoofdman aangesteld, in 1932 werd hij president van het College, een functie, die hij – ofschoon in de oorlog door de bezetter als zodanig ontslagen – nog tot 1947 de jure zou bekleden. In de 52 jaren, die hij officieel de brandweer diende, heeft zich een geweldige ontwikkeling in het brandbluswezen in onze stad voltrokken en als wij ons realiseren, wat een reorganisatie de naoorlogse tijd van 1947 tot 1967 heeft te zien gegeven, dan kan men zich indenken wat een boeiende belevenis de gesprekken met Poortman waren. Tot op de laatste dag, ofschoon in de laatste jaren lichamelijk sterk gehandicapt, leefde hij met het wel en wee van het korps mede en dat nooit op